

Arrest

nr. 107 906 van 1 augustus 2013
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013 houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 24 januari 2013 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 18 februari 2013 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de problemen die u in Pec ondervond bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kunnen worden beschouwd, gezien uw laatste problemen in Pec van meer dan zes jaar geleden dateren. U verklaarde immers dat uw winkel in Pec in 2006 beschoten werd, dat u uw winkel sindsdien sloot en dat u sinds het schietincident in Pec geen problemen meer kende, onder meer omdat u naar Brod en Prizren verhuisd was (CGVS, p. 8-10).

Betreffende de problemen die u in Prizren ondervonden zou hebben, dienen enkele vaagheden en merkwaardigheden te worden opgemerkt tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en deze afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de geloofwaardigheid van uw rechtstreekse vluchtaanleiding in het gedrang komt. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat de onmiddellijke aanleiding om uiteindelijk na twaalf jaren van pesterijen en bedreigingen - u werd ervan verdacht met de Serviërs gecollaboreerd te hebben - Kosovo te verlaten het feit is dat u op 10 november 2012 werd geslagen en vervolgens werd meegenomen in een wagen van uw belagers. Ze bedreigden u met de dood indien u Kosovo niet zou verlaten en toonden als waarschuwing een foto van een vermoorde Gorani (CGVS, p. 13-14). Dit incident van 10 november 2012 hebt u echter geenszins vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd merkte u op dat het een kort gehoor betrof en dat er uitsluitend werd gevraagd om de essentiële elementen te vertellen (CGVS, p. 15). Het incident op 10 november 2012 is echter een kernelement in uw asielrelaas gezien het de directe aanleiding voor uw vertrek uit Kosovo was. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal vermeldde u voorts geen problemen meer na de (korte) ontvoering van 10 november 2012. Tijdens uw verblijf in Brod had u geen problemen meer (CGVS, p. 14). U expliciteerde dat er na 10 november 2012 geen bedreigingen meer voorkwamen (CGVS, p. 14). Nochtans had u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u in Brod nog werd bedreigd via uw telefoon (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Als rechtvaardiging voor deze tegenstrijdigheid zei u dat u inderdaad nog één dreigtelefoontje hebt gekregen en dat u nadien uw telefoonnummer hebt weggegooid (CGVS, p. 15). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. Overigens is het uiterst merkwaardig dat u met niemand van uw familie of van de door u gecontacteerde organisaties in Kosovo over het incident op 10 november 2012 heeft gesproken. U hebt de organisaties tot wie u zich hebt gericht nochtans wel op de hoogte gebracht over de andere bedreigingen die u kreeg in Prizren. Toen u al in België was toegekomen, heeft u evenmin aan uw familie de reden van jullie vertrek uitgelegd (CGVS, p. 13-14). Nochtans sprak u met hen wel over andere problemen: zowel uw echtgenote als uw beide meerderjarige kinderen waren van de problemen in Pec, en meer bepaald van het schietincident dat daar gebeurde, immers uitgebreid op de hoogte (CGVS echtgenote, p. 3-4; CGVS Se.(...), p. 3-4; CGVS Su.(...), p. 3). Bovenstaande elementen werpen twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident in november 2012. Dat u uw recente problemen

niet meteen aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, hoewel de Gorani in de jaren na de oorlog aanvankelijk wel degelijk heel wat (veiligheids)problemen kenden, de veiligheidssituatie voor de Gorani gemeenschap in Kosovo intussen stabiel geworden is. Nergens uit deze informatie blijkt dat hetzij de Gorani hetzij personen die al dan niet terecht verdacht worden van eventuele collaboratie met de Serviërs in het verleden tegenwoordig van veiligheidsincidenten het slachtoffer zouden zijn. Dat u als Gorani in 2012, i.e. ongeveer dertien jaar na het einde van de oorlog, nog steeds ernstige (veiligheids)problemen zou gekend hebben omdat u ervan verdacht werd tijdens de oorlog met de Serviërs gecollaboreerd te hebben, zoals u en uw kinderen beweerden (CGVS, p. 14; CGVS Se.(...), p. 6; CGVS Su.(...), p. 3), is in het licht van bovenstaande informatie dan ook niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Prizren dan ook op de helling.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u voor de door u aangehaalde (telefonische) bedreigingen en het incident op 10 november 2012 in Prizren, onvoldoende beroep kon doen op - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

U probeerde naar aanleiding van de bedreigingen aan uw adres in Prizren één keer klacht in te dienen bij de politie, maar de aanwezige politieagent liet u uw verhaal niet doen en gebod u om eerst Albanees te leren spreken. U hebt zich nadien niet meer geïnformeerd noch bij andere politieagenten te rade gegaan (CGVS, p. 7; p. 12). Het feit dat u één keer niet ernstig werd genomen door een politieagent bij een eerdere aangifte volstaat evenwel niet om te kunnen besluiten dat afdoende bescherming niet beschikbaar zou zijn in Kosovo, temeer daar uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten duidelijk blijkt dat u in het verleden voor uw problemen in Pec, en meer bepaald naar aanleiding van het incident waarbij er op uw winkel geschoten werd, wel beroep hebt kunnen doen op de aanwezige autoriteiten en dat er toen een uitgebreid onderzoek werd uitgevoerd naar de daders (CGVS, p. 9; p. 14). Zo kwam de politie ter plaatse, nam foto's en deed een uitgebreid sporenonderzoek. Het feit dat de daders niet werden gevonden, kan tal van redenen hebben (gebrek aan bewijzen, anonimiteit van de daders, etc.). Hieruit kan dan ook geenszins een onwil vanwege de Kosovaarse autoriteiten om u bescherming te bieden afgeleid worden. Dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de Kosovaarse politie naar aanleiding van een eventuele klacht onvoldoende zou reageren, blijkt tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt onder meer dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging hebt gedaan om klacht neer te leggen naar aanleiding van het incident op 10 november 2012. Dat uw belagers van u eisten om zeker de politie niet in te lichten (CGVS, p. 14), is geenszins een afdoende uitleg voor uw nalaten. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de (hogere) autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming: van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle

realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Het feit dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u zich met uw problemen hebt gericht tot verschillende organisaties die de rechten van minderheden verdedigen (CGVS, p. 6-7; p. 12), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u naar aanleiding van uw problemen niet bij de Kosovaarse autoriteiten en meer bepaald bij de Kosovaarse politie zou terecht kunnen.

Betreffende de verklaringen van uw echtgenote dat ze als Gorani op medisch vlak werd gediscrimineerd en hierdoor naar een privé-ziekenhuis diende te gaan, kan nog opgemerkt worden dat haar verklaringen geenszins stroken met de hierboven reeds geciteerde informatie (CGVS echtgenote, p. 4). Hieruit blijkt dat de Gorani, net zoals de overige minderheden in Kosovo (zoals de Bosnjak-minderheid), volledige toegang tot de Kosovaarse overheidsinstellingen, zoals de gezondheidszorg en de sociale voorzieningen, hebben. Overigens blijkt uit de door uw echtgenote neergelegde medische documenten dat ze in Kosovo een behandeling heeft genoten en dat ze toegang had tot de gezondheidszorg in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande beslissing geenszins. Ze bevestigen uitsluitend de identiteit, de nationaliteit en de burgerlijke staat van u en uw gezinsleden. Het document van de publieke procureur van het arrondissement van Pec bevestigt het schietincident van 2006, maar doet geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat dit incident en uw problemen in Pec bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kunnen worden beschouwd en dat de veiligheidssituatie voor Gorani intussen veel verbeterd is. Wat betreft de attesten geschreven door de verschillende organisaties, die u hebt aangesproken, dient te worden opgemerkt dat deze attesten een gesolliciteerd karakter vertonen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de inhoud van deze attesten geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen over de door u niet of onvoldoende benutte beschermingsmogelijkheden in Kosovo.

Hierbij dient toegevoegd te worden dat ik ten aanzien van uw echtgenote E.(...) M.(...), uw zoon Se.(...) M.(...) (O.V. (...)) en uw dochter Su.(...) M.(...) (O.V. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot A.(...) M.(...) (O.V. (...)) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

‘(...)’

Bijgevolg kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De door u neergelegde documenten bevestigen uitsluitend uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet in vraag worden gesteld. Wat betreft het feit dat u hartklachten hebt, hetgeen u hebt gestaafd aan de hand van medische attesten, dient te worden opgemerkt dat u, zoals hierboven reeds opgemerkt werd, niet aannemelijk gemaakt heeft dat u geen toegang tot de Kosovaarse gezondheidszorg te hebben.”

Ten aanzien van derde verzoekster:

“Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader A.(...) M.(...) (O.V. (...)) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

‘(...)’

Bijgevolg kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De door u neergelegde documenten bevestigen uitsluitend uw identiteit, uw nationaliteit en uw opleiding, hetgeen hier niet wordt betwist.

Hierbij dient toegevoegd te worden dat ik ook ten aanzien van uw broer Se.(...) (O.V.(...)) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.”

Ten aanzien van vierde verzoeker:

“Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader A.(...) M.(...) (O.V. (...)) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

‘(...)’

De door u neergelegde documenten bevestigen uitsluitend uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet in vraag worden gesteld. Wat betreft het feit dat u een cardioloog hebt geraadpleegd, hetgeen u hebt

aangetoond aan de hand van een attest d.d. 15 augustus 2012, dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hierbij dient toegevoegd te worden dat ik ten aanzien van uw zus Su.(...) (O.V.(...)) eveneens een weigeringsbeslissing genomen heb.”

2. Over de rechtspleging

Aangezien de aangevoerde middelen in de vier verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoeker (rolnr.: RvV 124 455), zijn echtgenote (rolnr.: RvV124 318), zijn meerderjarige dochter (rolnr.: RvV 124 442) en zijn meerderjarige zoon (rolnr.: RvV 122 449) betreffen, is het aangewezen de vier zaken omwille van de onderlinge samenhang te voegen.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

3.1. *In fine* van de verzoekschriften vragen verzoekers aan de Raad om hen “*in hoofdorde te erkennen als vluchteling*”, en om in “*ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen*”.

3.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat er tegen deze beslissingen, zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet enkel een annulatieberoep openstaat bij de Raad, hetgeen trouwens blijkt uit het de vermeldingen op het document waarmee van de beslissingen kennis werd gegeven.

3.3. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad verzoekers niet als vluchteling erkennen noch hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Op deze vragen van verzoekers kan bijgevolg niet worden ingegaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers in hun verzoekschriften de schending aan van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag van 4 december 2012.

1 Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Kosovo, als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er

geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt : "Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst."

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Eveneens dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde 'veilige landen van herkomst' betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op op vang, niet zo is.

In casu dient eerstens de vraag gesteld te worden aangaande de veiligheidssituatie in Kosovo.

Dat uit de informatie van het CGVS zelf blijkt als volgt:

"2. Algemene veiligheidssituatie in Kosovo

De veiligheidssituatie in Kosovo is sinds de onlusten in maart 2004 in ruime mate gekalmeerd en is overwegend stabiel, in Noord Kosovo (...) echter nog steeds fragiel. In het gebied ten noorden van de rivier Ibar heeft de Servische minderheid lokale politieke 'parallele structuren' gecreëerd, die verantwoording afleggen aan de Servische overheid. Dit geldt vooral op het gebied van rechtspraak, onderwijs en gezondheidszorg. Deze structuren weigeren nog steeds samen te werken met de regering in Pristina. Hierdoor kunnen de Kosovaarse autoriteiten niet in heel Kosovo effectief hun gezag uitvoeren de bewegingsruimte van de internationale veiligheidsdiensten (EULEX en KFOR) is er eveneens beperkt. Sinds juli 2011 is het in Noord-Kosovo herhaaldelijk tot zware onlusten gekomen tussen de Servische minderheid enerzijds en de nationale Kosovaarse autoriteiten, EULEX en KFOR anderzijds. Hierbij vielen aan beide zijden doden en tientallen gewonden. De situatie is nog steeds niet gekalmeerd ondanks het feit dat Servië met Kosovo is overeengekomen gemeenschappelijke grenscontroles in te stellen en de geblokkeerde grensposten vrij te maken. De spanningen in het noorden hebben een negatief effectief op de bewegingsvrijheid van de minderheden in Noord-Kosovo." (eigen onderlijning)

Dat uit bovenstaande informatie, afkomstig van het CGVS zelf, al duidelijk blijkt dat Kosovo géén "veilig" land is...

Dat, uit de informatie afkomstig van verzoeker blijkt dat Amnesty International ernstig bezorgd is over de gedwongen uitwijzingen van minderheidsgroepen zoals Gorani naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van geweld en discriminatie.

2 Het dient benadrukt te worden dat het CGVS, in de beslissing, ongeloofwaardigheden zoekt waar er geen zijn. Zo vindt het CGVS het ongeloofwaardig dat verzoeker niet de juiste reden van de vlucht aan zijn familie heeft vermeld. Eveneens vindt het CGVS het ongeloofwaardig dat verzoeker, tijdens diens interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld over zijn eigenlijke vluchtverhaal, namelijk de bedreigingen van 10 november 2012. Verzoeker verklaarde hieromtrent echter dat het eerste interview een kort interview was en hij enkel de essentiële elementen diende te vertellen.

Omwille hiervan meent het CGVS aldus om verzoekers asielaanvraag te weigeren...

Het CGVS meent zijn standpunt kracht bij te zetten door zich te baseren op eigen, van het CGVS, afkomstig informatie.

Deze informatie is echter geenszins correct, juist integendeel. Verzoeker baseert zich hierbij op informatie van Amnesty International, die bezorgd is over gedwongen uitwijzingen van minderheidsgroepen (zoals Gorani) naar Kosovo.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij geenszins geholpen wordt door de politie. Wanneer hij verklaart dat de politie hem wandelen heeft gestuurd (met de verklaring: ga maar Albanees leren spreken en kom dan terug), antwoordt het CGVS dat verzoeker maar elders (bij andere politiediensten) zich te rade moet gaan. Dat dit uiteraard geenszins correct is: de bevoegde politiediensten bekommeren zich geenszins om verzoekers probleem op te lossen, juist integendeel. Waarom zou verzoeker er dan voldoende hoop op koesteren dat andere politiediensten in Kosovo hem wel zouden helpen?

Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekers echtgenote benadrukt dat ze als Gorani op medisch vlak werd gediscrimineerd en hierdoor naar een privé-ziekenhuis diende te gaan diende te gaan. Deze informatie van verzoekers echtgenote komt niet overeen met de informatie van het CGVS, hetgeen erop wijst dat deze informatie van het CGVS niet overeenkomt met de werkelijkheid.

Daarnaast stelt het CGVS dat verzoekers echtgenote een behandeling heeft genoten en dat ze toegang had tot de gezondheidszorg. Hierdoor ontkent het CGVS de verklaringen van verzoekers echtgenote niet, juist integendeel, bevestigt het CGVS de verklaringen van verzoekers echtgenote.

Deze beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 3 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de (formele én materiële) motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen)."

Als bijlage bij de verzoekschriften voegen verzoekers een document toe van de website www.balkanpeace.org waarin een tekst van Amnesty International van 30 april 2003 wordt weergegeven (Verzoekschrift, bijlage 2).

4.2. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad stelt vast dat het enig middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM aangezien verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze dit verdragsartikel geschonden zou zijn.

4.3. Tevens wijst de Raad erop dat verzoekers niet op dienstige wijze de schending kunnen aanvoeren van de artikelen 1 en 3 van het Vluchtelingenverdrag, waardoor dit onderdeel van het middel kennelijk ongegrond is. De bestreden beslissing houdt immers geen weigering in van de vluchtelingenstatus, waartegen het in artikel 39/2, § 1, bedoelde beroep "in volle rechtsmacht" openstaat, doch strekt ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

4.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. De bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”.*

Voor wat betreft Kosovo kan het volgende gelezen worden: *“Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : “Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen*

eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden."

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

4.8. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hebben en dat uit hun verklaringen niet duidelijk bleek dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waardoor hun asielaanvragen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet niet in overweging werden genomen.

4.9. De Raad merkt op dat verzoekers' enig middel doorspekt is met kritiek op de wetswijziging waarbij artikel 57/6/1 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd. De Raad is echter niet bevoegd om de kwaliteit van de wetgeving te beoordelen of om de compatibiliteit van de wet te toetsen aan artikel 3 van het Vluchtelingenverdrag.

4.10. Het algemene betoog van verzoekers over asielaanvragen uit visumvrije landen en het feit dat visumvrijheid geen garantie biedt op "een totaal gebrek aan vervolgingen", is niet alleen onjuist, aangezien de lijst van veilige landen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de lijst van visumvrije landen, maar mist bovendien in onderhavig geval elke grondslag aangezien onderdanen uit Kosovo wel degelijk visumplichtig zijn. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land. Het is immers pas na een individueel onderzoek van de door verzoekers aangevoerde elementen dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvragen niet in overweging worden genomen.

4.11. Waar verzoekers menen dat zij tegen de bestreden beslissingen enkel een schorsings- en annulatie-beroepen kunnen indienen en dat dit hen geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

4.12. Verzoekers betwisten dat Kosovo als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd. De Raad wijst erop dat verzoekers hiermee in wezen kritiek uitoefenen op artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de Raad echter enkel bevoegd voor “*individuele beslissingen*” genomen met toepassing van de wetten betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet voor reglementaire bepalingen. Er dient trouwens te worden vastgesteld dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de informatie “*van het CGVS zelf*”, die zij in hun middel citeren en die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Noord-Kosovo, op hen van toepassing is, aangezien uit niets blijkt dat zij uit deze regio afkomstig zouden zijn.

4.13. Wat het ongeloofwaardig karakter van hun relaas betreft, slagen verzoekers er niet in de vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat eerste verzoeker zijn onmiddellijke vluchtaanleiding onvermeld liet ter gelegenheid van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. De korte duur van dit interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontslaat eerste verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid en volstaat niet om aan te tonen dat de commissaris-generaal kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van het geheel van de motieven die in de bestreden beslissing zijn weergegeven te besluiten dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

4.14. Voor zover verzoekers zich vragen stellen bij de effectiviteit van de hulp door de politiediensten in Kosovo, merkt de Raad op dat hun blote beweringen geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers slechts één keer probeerden om klacht neer te leggen. Daarnaast ontkrachten verzoekers evenmin de objectieve informatie die in het administratief dossier is opgenomen en waaruit blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk bescherming bieden aan minderheden (stuk 12, Landeninformatie, SRB Kosovo, Beschermingsmogelijkheden). Verder kan niet worden ingezien hoe de commissaris-generaal de verklaringen van de echtgenote van eerste verzoeker, die beweert op medisch vlak gediscrimineerd te zijn geweest in Kosovo, niet op rechtsgeldige wijze zou hebben weerlegd door erop te wijzen dat zij wel degelijk een medische behandeling heeft genoten en dat de informatie uit het administratief dossier bevestigt dat de toegang tot de gezondheidszorg gegarandeerd is (stuk 12, Landeninformatie, SRB, Kosovo, Toegang tot de gezondheidszorg, 5 juni 2012).

4.15. Waar verzoekers de correctheid betwisten van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie) door te verwijzen naar de bijlage bij de

verzoekschriften, met name een document dat van 2003 dateert en dat betrekking heeft op de gedwongen uitwijzing van minderheden naar Kosovo, merkt de Raad op dat hij hierop geen acht kan slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de situatie van etnische Gorani in geval van gedwongen terugleiding naar Kosovo naar voor hebben gebracht in het kader van hun asielrelaas, zodat zij aan de hand van de informatie die aan de verzoekschriften werd toegevoegd onmogelijk een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing kunnen aantonen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat het pleidooi van Amnesty International tegen de gedwongen terugleiding van minderheidsgroepen naar Kosovo van 2003 dateert en in casu bezwaarlijk relevant kan worden genoemd aangezien de bestreden beslissingen geen gedwongen terugleiding van verzoekers omvatten.

4.16. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekers hebben niet aangetoond dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden, waardoor er geen sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk en voor zover de erin aangevoerde bepalingen dienstig werden aangevoerd, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV 124 318 / II, RvV 124 442 / II, RvV 124 449 / II en RvV 124 455 / II worden gevoegd.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN